

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Maars 1887.

36te Aargang.

Uddrag af John T. Caine's Argument.

Ved Edmunds Tucker Lovens Behandling i Repræsentant Huset i de Forenede Stater den 12. Januar 1887.

Hr. Ordsprer! Det er min Pligt at paapege det lovstridige i det foreliggende Lovforslag, der, endstjvnt det kun gjv Forbring paa at undertrykke Polygami i Utah Territorium, ligesfrem er beregnet paa at undertrykke Mormon-Kirken, og give dets Gjendelse i Hænderne paa en Oppebvsrjelsbetjent. Under almindelige Forhold vilde jeg have været tilfreds med blot at nedlægge en Protest derimod, med den fuldeste Forvisning at en oplyst Menneflægt i Tiden vil fordsomme saadan Lovgivning som vrang i sin Teori og afvigende fra de grundlovsmaessige og constitutionelle Bestemmelser, udemokratisk og uamerikansk, og i hvj Grad pvelæggende til Menneflægtens kjæreste og helligste Rettigheder. Der har aldrig været en hensjnsløs Udsvelse af despotisk Magt udsvet, hvad enten det er sket ved ubegrændset eksekutiv Myndighed eller formedelst Udgvelsen af Love, der blev ndarbejdede paa Grund af Fordomme, som ikke i Tidens Løb har bragt sin egen Svavn. Dette Lov-

forslag tilintetgjv paa en ubarmhjertig Maade de evige og usforanderlige Principer, hvorpaa Menneflægtens almindelige Rettigheder ere baserede. Indbilder De Dem, at De kan ustraffet letfindigen berve deres Medmennefler deres Rettigheder? Tilsvdesætter De Deres egen Dvmmekraft om Ret og Retfærdighed og hvjer Dem for Dffentlighedens falske Meninger og Fordringer, der ere udsvprungne fra to uværdige Kilder, nemlig: religiøs Intolerance og Hylkerie, og samvittighedsløse, egentkjærlige og ondskabsfulde Mænds Kunstgreb, hvis eneste Hensigt er at plyndre mit Folk, og dog haabe at De og Deres Efterkommere kan undgaa den Straf, der forhen tidligere eller sildigere har hemsjvgt dem, som med Billie have brudt de usforanderlige Love, der styrer Nationernes Svæbne.

Frankrig lider endnu i Dag og har i mange Aar lidt Straffen for Tilbagekaldelsen af Nantes-Forordningen. Denne hensjnsløse Vandling, der var ligesaa fortsjvnet som den var despotisk, ligesaa

fansekløs som den var ugudelig, drev en Million Mennesker udenfor Frankrigs Grænser, og iblandt dem var noget af det bedste Blod og mest intelligenteste af det franske Folk. De protestantiske Flygtninger, der bleve drevne fra deres Hjem i Frankrig og berygtet deres Gjendele, førte ikke alene deres Religion med dem til England, Tyskland og Amerika, men de førte ogsaa den Opdragelse og Sindsro som Modgangens Skole altid lærer, og i Dag udgjør disse Flygtningers Bedrifter Historiens herligste Dele af de Lande, som modtog dem. England skylder dem og deres Efterkommere saare meget for deres Fortrin i den commerciale Verden. Tyskland skylder dem for deres Videnskab, der har vist sig baade i Fred og Krig. Udset de glimrende Navne af Statsmændenes og Krigernes Liste, som tilhøre de franske Hugonotter og deres Efterkommere, og saa se hvilke Nabninger det vil efterlade.

England har for en stor Del tabt, hvad det vandt ved sin ventlige Modtagelse af de Forsfulgte fra andre Lande, ved de ufloge og grusomme Behandlinger af puritanske Engelskmænd og katolske Irændere. Derksom det havde været tilfreds med, at drive dem fra sine egne Landemærker, og ikke søgt at udøve ufor- svarlig Tvang over dem i de Hjem, som de opførte i denne Verdensdel, da er det muligt, at alle engelsk talende Folk i Dag vilde have været forenede i en Regjering og udgjort den største og herligste paa Jorden. Tilstanden i Irland i Dag viser paa en tydelig og uimodsigelig Maade, at saadan Lovgivning, som den De nu foreslaa, aldrig har og aldrig vil udrette Noget andet end at bringe en Skamplet paa det politiske Legeme, der, som i Tilfældet med Irland, har bulnet i mange Aarhundrede og er

endnu det ledende Stridspunkt i den engelske Politikk.

Maaske De vil sige, at jeg er indbildt i at sammenligne Mormonerne med de franske Hugonotter, de engelske Puritanere og de katolske Irændere? Vi kan maaske ikke sammenlignes med nogen af dem i Antal, og dog er der næsten en fjerdedel af en Million, som bekjender denne religiøse Tro i de Forenede Stater. Dette Lovforslag er rettet efter Mormonkirkens Gjendomme, og foreslaar en Prøveed for alle, som tro paa Mormonismen. Det er sandt, at vor religiøse Organisation kun er sex og halvtredstidstive Aar gammel, men i den Tid har vort Folk været drevne fra tre Stater ved Pøbelvold, vore Gjendele ødelagte, vor Profet og Leder myrdet i koldt Blod, og for en og syrrættve Aar siden maatte vi i Vinterens Kulde forlade vort Hjem, paa Østtiden af Mississippifloden, hvilket vi havde erhvervet ved haardt Arbejde, og gjøre en Pilgrimstrejfe, som er uden Lige i Historien, der bestod af mere end 1500 engelske Mile over sporløse Sletter og ukjendte Bjerge, for at finde et nyt Hjem uden for Civilisationens Grænser. Vi fandt en Ørken, som den Gang ikke tilhørte de Forenede Stater.

Det første som Pioneerne gjorde, der for største Delen kom fra New England, Pennsylvanien og New York, var at de hejsede Stjernebanneret og tog Besiddelse af Landet i de Forenede Staters Navn, en Regjering som vi troede og endnu tro er af guddommelig Oprindelse. Dette Land var i Krig med Mexico. Mormonerne, som vare uddrevne fra deres Hjem og boede i Telte og simple Hytter i Lejr paa Vejen fra Mississippitil Missouri floden, bleve opfordrede af Præsidenten til at forstasse en Batalion bestaaende af fem Hundrede Mand og

gjøre en forseret Marsch over Continentet og hjælpe til at belejre og holde Kalifornien. Opfordringen blev adlydt, endstjont det tvang hver femte Mand til at forlade sin Familie paa Begyndelsen af en paatvungen Rejse, der var lang, besværlig og farlig og uden at vide hvorhen, kun at det gjaldt et Sted hinsides Klippebjergene.

Ved at gjøre denue store Opofrelse, saa vel som ved at hejse Landets Flag paa Bjergtoppen, hvorfra de kunde overskue Saltjødalen og tage Besiddelse af Landet i de Forenede Staters Navn, gjorde Mormon-Pilgrimmene kun deres Pligt. De troede og lærte den Gang, og de tro og lære i Dag, at de Forenede Staters Regjering blev grundlagt af inspirerede Mænd. Det gjorde ingen Forskjel, hvad de havde lidt ved lovløse Mænd, og hvori de, som besad Autoritet, fejlede at gjøre deres Pligter. Mormonernes Religion lærte dem, der antog Troen, det hellige Ansvar at understøtte, forsvare og udvide Regjeringen, hvis Grundlæggelse var kun en Del af de Sidste-Dages Husholdning.

Mormonernes Bedrifter tale for dem selv. De fandt en øde Strækning i det indre af Continentet, som de saa hvide Mænd, der hidtil havde gennemrejst det, erklærede for aldeles ubrugeligt. Fjendtlige Vilde ejede, hvad man ansaa for de eneste frugtbare Steder rundt omkring. Næsten 2,000 engelske Mile af Sletter og Bjerge, alene beboet af vilde krigeriske Nomader, skildte os fra de nærmeste Naboer i Øst, og fra Saltjødalen til de saa spredte spanske Byer paa Stillehavskysten var der over 800 engelske Mile af endnu større Ørkner og ujævne Bjerge. Menneskeflægtens Historie kan ikke fremvise et andet Exempel, hvor et Folk, berøvet af alle sine Gjenstande og med saa lidt Proviant, har udført et saa beundrings-

værdigt Foretagende. I Løbet af mindre end to Aar gjorde over 5000 Sjæle den majsommelige Vandring, fra Mississippis Bredder til den store Saltjødal, og avlede deres Proviant paa Vejen og forarbejdede deres Klæder. Hvad Folket led paa denne Rejse, og de frygtelige Lidelser paa Grund af Hunger, som de maatte udholde, indtil de havde høstet det første Aars Afgrøde, vil udfordre en mere veltalende Tunge end min til at beskrive. Mænd og Kvinder, der den Gang vare Børn, kan i Dag fortælle, at de endnu ligesom i Drømme kunne føle en Eftersmag af den strækelige Hunger, som de led i Vinteren 1847—48. Alle Fødemidler bleve holdte under stærk Bevogtning, og yderst smaa Rationer bleve uddelte. Men ved de venlige Indianeres Hjælp, der ikke vare stort bedre forsynede, lærte Folket at finde og fuge vilde Rødder, uden hvilke de Svage og Lidende vilde have omkommet af Hungeren.

De af Eder, der have rejst over de store Sletter og Klippebjergene og igjennem den store Dal i betømme Salonvogue, og set hvad de driftige og udholdne Mormoner have udført, kunne kun danue sig et meget svagt Begreb om hvad den Forandring har kostet det Folk, som I nu med Overlæg foreslaa at overgive til umættelige Plyndere.

Jeg resikerer intet, naar jeg siger, at havde det ikke været for Mormonernes Nedsættelse i Utah, vilde Anlæggelsen af Unions og Central Pacific Jernbanerne have været en Umulighed. Ja endnu mere, havde det ikke været for hvad der blev udført i Saltjødalen ved Opdyrkelse af Jorden vilde Kalifornia og Oregonpioneerne i 1849 aldrig kunne have gjort Rejssen fra Missouri til det stille Ocean. Vi anlagde Vejene, byggede Broerne, oprettede Færger og anlagde Byer langs Linien.

Jeg gjentager, havde det ikke været for Redfættelsen i Bjærgene vilde ikke alene Anlæggelse af en kontinental Jernbane været bleven opjat til en fjærn Fremtid, men den uhyre Udstrækning, der nu er beboet og gennemvævet af Jernbaner, og frembringer Millioner efter Millioner af Produkter fra Miner og af Jorden, vilde neppe været bedre kjendt end det var for 40 Aar siden.

Dersom Mormonernes timelige Arbejde har kunnet paatvinge sig Verdens Beundring, saa har deres politiske, moraliske og intellektuelle Foretagender ikke været mindre forunderlige. De have ikke alene opdyrket øde Strækninger, der vare ansæte for ubrugelige før deres Ankomst; de have ikke alene overvunden Naturen og saaet Orkenen til at blomstre som en Blomsterhave, de have ikke alene bygget Kjøbstæder og Byer, Jernbaner og Telegraflinier, men de have bestrøet Landet, som de have forandret fra Ufrugtbarheden, med Skolehuse og Gudsbjerkelsessteder. Vi paaftaa med Stolthed, at vi saa af de ældre Stater kan fremvise en mindre Procent af Uvidenhed, end hvad Mormon-Befolkningen i Utah kan opvise. Der er ikke et Sted paa Jordens Overflade, hvor der er saa mange der eje deres egne Hjem. Halvfemsindstyve Procent af Familieforsørgerne i Utah eje selv de Huse de bebo, og Landet de dyrke. Af alle Stater og Territorier er der kun 13 i hele Unionen, som kunne fremvise en mindre Procent af den hele Befolkning, der ikke kan læse. Connecticut har det samme Antal som Utah; nemlig: 3.37. Procent. De Penge, som indkasseres til Skolebrug overgaar Skolebønderne i tre Stater og alle Territorierne med Undtagelse af Dakota. Og ydermere, der er ikke en Dollar af Skolebønderne, hvoraf den langt overvejende Del indkommer fra stættende Mormoner, der blive benyttet

i sekteriske Djemed. De Bøger, der blive benyttede i de offentlige Skoler i Utah, ere lige saa frie for Mormon-Lærdomme, som dem der blive benyttede i Distriktet Columbia.

De eneste vellykkede Forsøg, der ere blevne gjorte, uden Regjeringens Hjælp, paa at saa Indianerne til at aflægge deres vilde Sikke og bestjæftige sig med fredelige Syssler, er gjort af Mormon-Kirken og dens Missionærer. Jeg fremsetter kun, hvad jeg ved der er Sandhed, naar jeg siger, at Mormonerne have mere end en Gang afsvendt kostbare Indianerkrige, ikke alene i Utah, men ogsaa i de tilstødende Territorier.

Et af de mange usandskærlige Nygter, der saa flittigt er sat i Omløb om mit Folk, er Bestyldningen, at den store Masse er vidende. Den officielle Statistik viser paa det bestemteste, at dette er en usandskærlig Løgn. Er Staten Connecticut's Befolkning total vidende? Der er tre og syv og tredive hundrede Dele af dens Befolkning, som ikke kan læse. Højagtig det samme Procent som i Utah i 1880.

En anden ugrundet løgnagtig Paastand, der saa flittigt bliver udspreedt af vore Fjender, er den Bestyldning, at Utah's Befolkning for en stor Del bestaar af Udlændinger, der ere vidende og uskikkede til at blive Borgere af de Forenede Stater. Hvad beviser Statistiken? Ifølge Folketællingen i 1880 beløb Utah's hele Befolkning sig til 143,963. Deraf vare 74,509 Mandkjøn og 60,454 Kvindekjøn, visende at der var 5045 flere af Mand- end Kvindekjønnene. Af Befolkningen vare 99,969 Indfødtte og kun 43,994 vare Udlændinger. Der var 52,189 Indfødtte af Mandkjønnet og 44,780 Indfødtte af Kvindekjønnene; af Udlændinge var der 22,320 af Mandkjøn og 21,674 af Kvindekjønnene. Medens der i Idaho er 44,062 Udlændinger til hvert 100,000

Jndbyggere; i Wisconsin 44,548; i Kalifornien 51,217; i Minnesota 52,168; Dakota 62,117; i Arizona 65,798; i Nevada 70,065; er der i Utah kun 44,062. I Dakota, Oregon, New Hampshire, Rhode Island, Michigan, Maine, Massachusetts, Florida, Arkansas, Washington, Colorado og New Mexico tiltog Udlændingernes Antal i Løbet af de forudgaaende 10 Aar før Folketællingen i 1880, hvorimod det aftog i Utah. Det aftog hurtigere i Utah i nævnte Periode end i 29 andre Stater og Distriktet Columbia.

Jeg paaftaar uden Frygt for grundig Modsigelse, at der findes ikke et agerdyrkende og landligt Folk paa hele Jordens Overflade hvor de have saa stor almindelig Oplysning, og hvor der er et saa ringe Antal blandt Befolkningen, som ikke kunne læse. Dette er ikke Pral. Om jeg turde benytte Tiden og ikke trættede Deres Taalmodighed, kunde jeg fremlægge overflødige Beviser for min Paastand. Dette er den almindelige Mening af intelligente fordomsfræ Fremmede, som have besøgt Utah og været iblandt Folket.

Det Faktum, at Mormonfolket i en høj Grad besidde Evne for Selvstyrelse, er bevist af deres Historie. Jeg siger, at ingen uhildet Person, som er bekendt med kommunal Lovgivning kan studere Lovene af Utahs lovgivende Forsamling, lige fra vor provisoriske Regjering og til nærværende Tid, uden at udtrykke sin Beundring over Visdommen, Billigheden, Retfærdigheden og Upartissheden hos Mormon-Regjeringen i Utah.

En Herre, som har auwendt mange Aar til kritiske Studier, siger om dets politiske og geistlige Institutioner:

„Deres ledende Mænds Visdom har vist sig i Grundlæggelsen og Udarbejdelsen af deres lokale Regjering, der vil vinde Enhvers Bifald, der har studeret Institu-

tionel Historie. Der er ingen anden af de vestlige Territorier, som har efterlignet New England Staterne i dets Regjeringsform saa meget som Utah. Brigham Young, der nimodsigelig var en stor Leder og Grundlægger af Samsund, var fra Vermont. Hans fornemste Medarbejdere vare enten Jndfødte fra New England, New York, Pennsylvania eller Ohio's vestlige Landstrækninger. Deres borgerlige saa vel som deres geistlige Politik var ren demokratisk. De byggede ikke for i Dag, men for kommende Tider. Kommunen var Udgangspunktet. Gjensidig Hjælp, Overbærrelse og Enighed i Sympati, Kjærlighed til Gud og Næsten, og urokkelig Tillid til det guddommelige Forsyn var Samsundets Grundlag. Samvirken var Folkets ledende Princip.

Resultatet er en exemplarisk lokal Regjering. Territoriet er aldeles foruden Gjæld. Administrations-Udgifterne ere meget smaa. Beskatningen lav. Ejendommene i Saltsjøstaden, der har 30,000 Jndbyggere, ere med alle de offentlige Forbedringer kun i en Gjæld paa mindre end 200,000 Dollars, der blev laant til at grave en Kanal til Vanding af Jorderne, hvilken er 26 (eng.) Mile lang. Beskatningen for Territorial, Skole, Amt og Municipal-Udgifter er kun 17 Mills *) paa en Dollar. De have et exemplarisk Skoleystem uden Sekterisme.

Der er intet agerdyrkende Samsund paa Jorden, hvor man finder saa mange berejste og dannede Mænd, som i de forskjellige Byer i Utah. Man kan dog ikke forandre sig herover, naar man erfarer, at Kirken hvert Aar kalder et Antal unge Mænd til at gaa ud som Missionærer uden Pung og Tasse til fremmede Lande. Disse Mænd ere almindelig borte i tre Aar. De prædike Evangeliet, lære Sprog,

*) En Mill er $\frac{1}{10}$ Del af en Cent.

nedskrive alle de Mærkværdigheder, de se og høre. En Mormon er videbegjærlig ligesom han er hurtig til at erhverve sig Kundskab; han er forsigtig, hemmelighedsfuld og fornuftig, fordi Verden betragter ham med skjæve Øjne. Han er flog til at handle, og hans Ord er lige saa godt som en Obligation. Der er

Jngens Handel, der er saa stærkt eftersøgt som en Mormon Kjøbmands. De ere samvittighedsfulde, ærlige og betale ubetinget 100 Cents paa en Dollar og passer deres egne Forretninger."

Saaledes, Hr. Ordsvører, er Vidnesbyrdet af en uinteresseret Jagttager.

(Fortfættes.)

Bibelsens Historie.

Bibelen er vistnok en af Verdens ældste Bøger. Mosebøger, med hvilke den begynder og som uden Tvivl bleve først skrevne af alle Bibelsens Bøger, vare allerede skrevne et og et halvt Aartusinde før den kristne Tidsregning, og er saaledes nu mere end 3000 Aar gammel. Men før Mose Tid i et Tidsrum af 2500 Aar, have vi kun en meget indskrænket Historie om Folkets Tilstand og Levnet. Dog lod Gud sig ikke, selv i den Tid, uden Vidnesbyrd blandt Menneskene. Vi vide, hvorledes han paa en fortrolig Maade vandrede med vore første Forældre i Paradiset ligesom en Fader med sine Børn. I disse første Ustyrlighedens behagelige Dage har Herren sikkerlig selv undervist vor Slægts Stamfader om Maaden, hvorpaa han ved sit almægtige Ord frembragte Jorden og omt det, som findes paa den. Han aabenbarede sin Vilje til dem og gav dem Befalinger, som de igjen kundgjorde til deres Børn og Efterkommere. Vi læse fremdeles om, hvorledes Herren aabenbarede sig for Noa efter Syndefaldet, og med Alvor advarede ham imod Synden. Herren talede ogsaa med Noa den retfærdige Mand, ligesom en Ven taler med en anden. Han talede med Abraham, Izaak, Jakob og Josef ved Aabenbarelser,

Syner og Drømme, hvorved de lærte at kjende ham. Herren har ogsaa talet til Menneskene ved sit Skabelsesværk, hvilket er lig en oplagen Bog, hvori man kan læse om Guds Magt, Herlighed og Godhed, som har givet sig tilkjende ved store og forfærdelige Straffedomme, hvilke højt og tydeligt have vidnet om hans Herlighed og Retfærdighed, saavel som om hans forbarmende og frelsende Haand. Hvad var Syndfloden, Forvirringen af Sproget i Babel og Sodomas Undergang andet end mægtige Prædikener fra Gud til Menneskene?

Det er ogsaa særdeles mærkværdigt at se, hvorledes Herren med en forunderlig Visdom og Godhed har sørget for, at det, som han aabenbarede for Patriarkerne og Profeterne, ikke skulde blive forglemt eller forfalsket igjennem de mange Aarhundreder, som nu ere forløbne. Alle kunne indse, at dersom en uundtlig Meddelelse i et Tidsrum af to til tre Aarhundreder skulde forplantes fra Mund til Mund uden skriftlig Optegnelser, vilde det være udsat for den allerstørste Fare, enten helt og holdent at gaa forløst, eller fremkomme i en forvædet og aldeles forfalsket Tilstand til Efterkommerne. Vi ville gjøre dette begribeligt ved et Exempel. Efter Sprogets Forvirring i Babel drog

en af Folkestammerne, som da havde dannet sig, ud fra Sinears Land i sydpøstlig Retning og kom over de kabaliske Bjerge ned til Indien. De nuværende Hinduer stamme fra dette Folk. Som Fædreearv medførte de fra Sinear mange Minder, om hvad de der havde hørt om Guds Aabenbarelses, og de optegnede disse Beretninger ganske tidlig, før at de ikke skulde forglemme dem. Men hvor forvædet og sammenblandet var ikke allerede alt blevet. Der hedder det blandt andet, at Aarsagen til Syndsfloden var den, at Brahma, deres fornemste Gud, en Gang var falden i Svøm, og da havde en stor Vandflod kommet over Jorden, hvori alle stabte Væsner druknede; med Undtagelse af en gudfrygtig Konge, som var bleven frelst. Til denne havde Brahma talet saaledes: „Du Sjændernes Sejrherre, om syv Dage skulle de tre Verdens, Himmel, Jord og Helvede blive druknede i et stort Dødens Ocean, men midt i denne ødelæggende Flod vil jeg sende dig et stort Fartøj; da skal du tage med dig Urter og alle Sædarter, og du skal ledsages af syv Hellige, og et Par af hvert Slags af Dyrene, og du skal indgaa i den rummelige Ark og blive derinde sikker for Floden, paa det uendelige Verdenshav, uden noget andet Lys end Glansen af dine hellige Ledsgere.“ Og saaledes blev Kongen med disse syv Hellige frelst, da hele Skabelsen forgik.

Saa forvædet er Beretningen om denne Guds Straffedom bleven omtalt i en Bog, der er næsten ligesaa gammel som Mosebøger. Hvilke Midler har nu Herren anvendt, for at han kunde forplante Sandheden ren og uforsølet igjennem de mange Aarhundreder, som forløb før den Tid kom, da den skulde

og kunde blive skriftlig optegnet i en Bog? Lad os se!

For det første havde Herren fra Begyndelsen udvalgt iblandt Menneskene en Slægtlinie af Hellige, fromme Patriarker, som trofast skulde bevare disse hellige Aabenbarelses og forplante dem til deres Efterkommere.

Indtil Mose Dage havde Guds Aabenbarelses til Menneskene været fremstillet til dem væsentligen alene ved mundtlig Meddelelse og forplantet fra en Slægt til en anden; men paa Herrens Befaling nedskrev Moses hans Ord til en Paamindelse for Efterlægter. Sandsynligvis skrev Moses paa Gjedestind, som var tilberedt for dette Djemed og var næsten uforgængeligt, og kunde derfor bevares i mange Aarhundreder.

Det gamle Testaments Bøger vare skrevne paa forskellige Tider og af forskellige Personer. Fra Moses til Malakias er der et helt Aartusinde. Mosebøger, som af Jøberne kaldes for Loven, indeholder først Skabelseshistorien, dernæst en historisk Beskrivelse om Patriarkerne og deres Efterkommere, om Israels Udfrielse fra Ægypten, og Herrens forunderlige Handlemaade med dette udvalgte men gjenstridige Folk. Historien desangaaende er meget lærerig; den viser hvor barmhjertig men dog retfærdig Herren er, og at hans Love og Befalinger ikke kunne overtrædes ustraffet.

Da Moses havde skrevet Loven, bad han Leviterne, som bare Pagtens Ark, at tage Lovbogen og lægge den ved siden af Arken, saa at den kunde være et Vidne mod Israel. Denne Lovbog blev udtaget hvert syvende Aar og læst for alt Folket paa Løvsalenes Højtid.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Sandhedens Fjender.

Der har alle Tider været en vis Klasse iblandt Menneskene i Verden, som have paataget sig det Ansvar, at forestrive Andre hvad deres Tro og Religions Anstuelser burde være; og medens de besadde Magten have anvendt Tvang, for at gennemføre deres Planer. De have forglemt, at Skaberen har givet alle Mennesker en fri Villie til at søge ham og tjene ham, om de ønskede, og at alle ere lige ansvarlige for ham, og skulle dømmes efter sine egne Gjerninger enten de ere gode eller onde.

Selvvalgte Religionslærere have anvendt de mest forkastelige Midler, for at fremme sine selvvalgte Systemer, og brugt deres Indsydelse og Magt til at udøve Vold imod dem, der vovede at tro anderledes, end de havde foreskrevet.

Medens de, som have været Osre for deres Uvillie, have lidt under Forsølgelsens haarde Haand, have Undertrykkerne frydet sig i den Tanke, at de have gjort Gud en Tjeneste med at fængsle og ihjelslaa sine Osre.

Det er dog en Mærkværdighed, at dem, som en Slægt har hadet og forfulgt, har en anden æret og agtet; den Mand, som en Slægt har anset for en Daare, har en anden udødeliggjort. En Mand's gode Handlinger og Principer blive ofte ikke vurderede, førend han er borte fra denne Skueplads. Guds egen Søn var ingen Undtagelse fra denne Regel. I hans Tid blev der spurgt, om noget godt kunde komme fra Nazareth? Er han ikke Josef's den Tømmermand's Søn? Hvorledes kjender denne Loven og Profeterne? De Yppersteprester og Skriftkloge opeggede Folket imod ham, saa at han tilsidst blev dømt til Døden formedelst falske Vidnesbyrd, og hængt paa Korset lig en Forbryder. Den samme Fremgangsmaade har været fulgt i efterfølgende Aarhundreder, hvilket har forarsaget Plyndring, Blodsudgydelse og almindelig Glendighed. En flammende Ild har ofte andtændt en Mængde brændende Gjenstande. En Religionsfølgelse har i sin Tver ofte udryddet hele Samsund.

Det nittende Aarhundredes Civilisation har ikke forandret disse Forhold meget. De Sidste-Dages Hellige have lidt lige saa megen Forsølgelse af Nutidens religiøse Samsund, som de forrige Dages Hellige lede af de selvretfærdige Føder. De, som have været mest ivrige, for at faa de Sidste-Dages Hellige udryddede og have forarsaget dem de fleste Lidelser, have været saakaldte kristne Præster, der foregive at være den sagsmodige og ydmyge Jesu Efterfølgere, men bare had og Uvillie imod anderledes Troende. Ja i mange Tilfælde have de været Aarsag til at uskyldige Mand's Blod er bleven udgydt. Massen af Folket er i Almindelighed uvidende om hvad de gjøre.

Ryndige men samvittighedsløse Lærere have taget Fordel af Folkets Uvidenhed og opegget det til at forfølge et upopulært Folk. De Sidste-Dages Helliges Lære kan ikke modbevise med den helligste Skrift. Den er en himmelsk Sandhed og

stemmer overens med Bibelen og sund Fornuft. Det eneste Middel, som de har kunnet anvende mod den, har været Forsølgelse, der har bragt Sorg og Død over Sandhedens Fortyndere, men aldrig har været i Stand til at tilintetgjøre Sandheden.

Dødsdommen har ofte været udtalt over Mormonismen. Dens Befjendere have ofte været fordrevne af deres kristne Venner fra deres ærligt erhvervede Hjem, hvilke siden efter paa en kristelig Maade (?) selv have tilegnet sig deres Gjendomme og jublet over, at „Mormonismen“ nu havde Ende. Grundlovstridende og grusomme Love ere blevne vedtagne imod dens Befjendere, og de have atter glædet sig over, at Mormonismen havde faat sit Dødskaar, men den har været sejlvet og udholdt alt, og trives og florerer i Dag mere end nogensinde. Den opfylder Lignelsen om Senopsstokken, jo mere den rystes desomere udspreder den sine Frø. Mormonismen kan ikke udryddes; den er af himmelsk Oprindelse; og alle Jordens og Helvedes Kræfter kunne ikke tilintetgjøre den; men den vil vedblive at voxe, indtil den opfylder al Jorden. Den er Stenen, som Daniel omtaler, der skal vedblive at voxe, indtil den bliver til et stort Bjerg og opfylder al Jorden. Josef Smith sagde: „Om de vil lade os være i Fred skal det gaa frem, om de vil forsøge os, skal det ogsaa gaa frem, ikkun lidt hurtigere“.

Korrespondance.

Brev fra Præsidenterne Taylor
og Cannon.

Saltstaden den 17de Januar 1887.

Præsident Daniel H. Wells.

Kjære Broder!

Vi have modtaget Brev fra Eldste George Teasdale, hvori han underretter os om sin Ankomst til Liverpool, og om de Bestemmelser, som De og han have taget med Hensyn til Udgivelsen af «Millennial Star» og Udsørelsen af andre Forretninger. Alt dette er fuldkomment tilfredsstillende for os, og vi føle os forvisse om, at Broder Teasdales Nær-værelse vil blive en stor Lettelse for Dem, og at De, ved at overdrage ham en Del af den Ansvarlighed, som hviler paa Deres Skuldre, vil faa Lejlighed til at erholde den nødvendige Hvile, som vil bidrage til, at De kan gjenvinde Deres Helbred. Vi bede inderligt, at De maa

være trøstet i Manden og styrket i Legemet, og at Alt maa gaa Dem og Deres godt.

To Aar ere henrundne siden det nuværende Angreb begyndte imod Guds Folks Friheder og Rettigheder, og vi kan nu betragte vore Sjenders Handlinger, og se hvor lidet de have udrettet. De have prøvet paa at vække Skræk iblandt Folket ved de mest uårte, usvarlige og tyrantiske Handlinger. De have sammensat Jiryer, plaget Vidner og lejet Spioner; de have tilfidesat Lov og Vidnesbyrd, og forvandlet Retssale til vanærende Huler; de have sendt et Antal uskyldige og gudfrygtige Mænd til Fængslet; de have fyldt Folkets Ører med falske Betydninger imod os; latterliggjort Evangeliets Principer, og haanet Jehovas Magt. Og hvad have de udrettet med alt dette? Saavidt som Gjenstanden for deres Angreb angaar, saa have de aldeles intet udrettet. Maaſte

nogle faa Individer kan have givet efter og vendt sig bort, men de fleste af de Hellige ere stærkere i Troen, renere i deres Liv, visere i Lærdommene, og holde sig nærmere til Gud, end da vore Fjender begyndte deres Forsølgelse. Det er sandt, at de have vundet en tilsyneladende Sejr, ved at faa Edmunds-Luder Lovforslaget vedtaget i Repræsentant-Huset med Skrig og Støj og næsten uden Opposition, i hele dens afsthyelige Stikkelse og med endnu et Tillæg, der gjør det endnu mere undertrykkende. Det er dog ikke endnu blevet til Lov, og vi have saa ofte set Herrens Haand udstrakt til vor Befrielse paa en mærkelig Maade, og vi ville stedse haabe, at det maa blive forkastet, indtil al Grund til at haabe er forsvunden og da ville vi stole paa, at Herren ud af dette tilsyneladende Onde vil bringe overskødig godt til dem, som vedblive at tjene ham.

Den Maade, hvorpaa Huset næsten enstemmigt vedtog dette grusomme og tyrantiske Forslag, vidner om hvor hurtig denne Nation synker i alt, hvad der har gjort den til et stort Folk, og advarer os om, at vi hurtig nærmer os til en Liv, hvor der vil ske vigtige Forandringer. Det vil uden Tvivl have den Virkning paa vore Fjender her, at gjøre dem mere tyrantiske og grusomme, og mindre tilbøjelige til at give de Sidste-Dages Hellige nogensomhelst Rettighed. Det viser sig tydeligt, at den Følelse, at det ikke er Mord at dræbe en Mormon, er bleven meget stærk hos dem; hvilket er tilkjendegivet ved det nylig stedbundne Mord paa Eldeste E. M. Dalton, fra Parowan, af Marschal Thompson, og den uhæderlige Maade, hvorpaa de hastede med at indstævne, forhøre og fritjende ham i hans Riddingsdaad. Denne sørgelige Begivenhed har bragt de Hellige megen Sorg, i Særdeleshed den Myr-

dedes Familie, men ved Guds Forsyn er det sandsynligt, at det vil blive værre for dem, som samtykke i Mordet og have udsørt det, end for os. Den hele Affære er saa afsthyelig og et saa afgjort koldblodigt Mord, at det er umuligt andet, end at det vil have sin Virkning iblandt Folket, og det uskyldige Blod vil blive hævnnet af den Almægtige paa de Skyldige baade her og herefter.

Vi blive derimod opmuntrede ved at høre om de Helliges forøgede Stræben, og det er vor bestandige Bøn, at Gud vil forsøge de Helliges Ønsker efter at omvende sig, at de maa vaagne op af deres Døsighed og aflægge enhver Ting, som er vederstyggelig i Guds Ansyn, saaledes at vi maa have hans Smil, og han maa finde Behag i at befri os fra de Ugudeliges Snarer og onde Planer. Om disse Forsølgelser kan bevirke dette, da have vi vundet meget, selv om det har været ubehageligt at gjenneengaa; men i alt dette kan vi se Guds Haand. Medens Herren tillader denne Forsølgelse at foregaa, der styres af ham til hans Hensigtens Opfyldelse og de Helliges Renselse, saa er der mange Ting, som vidner om, at han ikke har overladt os til vore Fjenders Maade. Vi glæde os ved Bevidstheden, at Herren vaager over Zion, og vil opfylde alle de Forjættelser, som ere givne til det. Vi glæde os ogsaa personlig ved de Omstændigheder, som omgive os, thi naftet vi ere forhindrede i at nyde mange Privilegier, som vi kunne ønske at have, saa erholde vi dog mange Betsignelser, som vi burde paastrø, og som vi søge at takke Herren for. Vor Helbred er god, og vi ere i Stand til at udsøre vore Pligter paa en tilfredsstillende Maade, naar alle Vanskeligheder i vor Stilling tages i Betragtning.

Vi antage, at De er vel underrettet

om de almindelige Nyheder, og det er derfor ikke nødvendigt for os, at dvale ved det som De kan erholde ved Bladene. Broder Lorin Farrs Frigivelse har gjort Dommeren meget vred, og har, isøtge alle Beretninger, opvagt den Sagførende Rettsadvokat Dicksons Harm, der ikke selv var tilstede ved Forhøret, for hvilket store Forberedelser var gjort i Dgden. Dommer Henderson anses for at være bedre end hans Forgjænger, Powers, og alle Brødrene tale godt om hans Fremgangsmaade; men han syntes at være ængstelig for at have faat Broder Farr kjendt skyldig, muligvis fordi han er en fremragende Personlighed, og de tænkte, det kunde have Virkning paa plural Testam iblandt Folket. Dickson har ikke haft stor Held i andre Tilfælde i Dgden; han blev nødt til at lade J. N. Brown gaa fri; de mente at fange ham igjen, fordi han forrige Gang ikke vilde give noget Løfte, hvorfor de formodede at han var skyldig. Det synes at Sagførerne begynder at erkjende, at det ikke er nok, at de formoder dem skyldige, men at de maa fremvise Bevis for Samliv, førend de kan erklære dem skyldige.

Vi vare i den Mening, at vi havde skrevet direkt til dem angaaende at blive løst fra Deres Mission; men ved at gennemse vore Korrespondancer, viser det sig, at vi ere fejltagne, og at vore Følelser desangaaende ere blevne meddelte i et Brev til George Teasdale, hvoraaf vi sendte Dem et Kopi. De har Frihed til at anse Dem selv løst fra alle Ansvarligheder vedkommende den britiske Mission, naar De anser det passende for Dem at vende tilbage. Vi sige til Dem, ligesom vi bemærkede i Eldste Teasdales Brev, at De har arbejdet trofast og til vor Tilfredshed, og har udført alt hvad der forventedes siden De forlod Deres

Hjem for at præsidere over den britiske Mission, og enten De forbliver der eller kommer Hjem, kan De føle Dem forvisset om vore Velsignelser.

Med Hilsen til Dem, Eldste Teasdale og Brødrene, som arbejde med Dem, hvori Broder L. J. Nuttall forener sig, og med Bøn til Gud, at han maa velsigne Dem med enhver Velsignelse, som er nødvendig for at udføre Deres Pligter, og at han vil bevare Dem fra Deres Fjender, forblive vi Deres Brødre

John Taylor
Geo. D. Cannon.

Nalborg den 17de Februar 1887.

Præsident R. C. Flygare.

Kjære Broder!

Maaffe det kunde være af Interesse at erholde en kort Beretning fra denne Del af Bingsaarden. Vore Forsamlinger have været temmelig godt besøgte i Vinterens Løb, og flere have været afholdte paa Landet i de forskjellige Grene, hvilke i Almindelighed have været besøgte af rolige og opmærksomme Tilhørere; mange have hørt Vidnesbyrdet; men desuagtet bliver det forkastet af Mængden, og kun nogle Enkelte annamme det Tid efter anden.

Strax efter Konferencen holdt vi to store Forsamlinger i Rjølby. Sognets Præst afholdt ved samme Tid en hos en Gaardmand, hvortil han gav en Indbydelse til Mormon-Missionærerne, og fire af os modtog Indbydelsen, men bleve taltale med Stjaldsord, Haan og Foragt paa en Maade, som ikke var meget anbefalende for Opdragelsen af en Mand, der hører til den lærde Stand og staar som Folkets Leder. Han prøvede paa at bevise Barnedaabens Gylldighed; men da Bibelen ikke giver noget Bevis maatte han nøjes med sine egne Opdig-

telser. Broder M. Christensen fik nogle Minuter til Afbenyttelse og fremsatte Daabens rette Maade og Hensigt, hvilket nogle af den rettænkende Del af Forsamlingen bifaldt. Den følgende Aften lejede vi et Lokale, og nogle Mænd indbød Præsten, der kom tilligemed en Nabopræst. Vi bære vort Vidnesbyrd om Evangeliets første Principer, og gav dem derpaa en Lejlighed til at tale; de fremsatte paa Præstens forrige uforfammede Maade nogle forslidte Løgne om Mormonerne. Et godt Vidnesbyrd blev afslagt ved denne Lejlighed ligesom vi ogsaa senere have gjentaget det, hvilket vi haabe en Gang skal bære Frugt.

De Brødre, som arbejde med mig i denne Konference, ere gode og trofaste Mænd, som efter bedste Evne udsprede Evangeliet, og om vi ikke strax se Frugterne af vort Arbejde, saa haabe vi dog at den Ridkjærhed, som er lagt for Dagen, ikke skal blive ubelønnet. Vi

glæde os over at se, at Herren er med os og stadfæster vort Vidnesbyrd med medfølgende Tegn; thi mange Syge ere blevne helbredede formedelst Tro og Bøn.

Det lokale Præstedømme og de Hellige ere i Almindelighed trofaste, og stræbe efter bedste Evne at opfylde deres Pligter og tjene Herren med rene Hjerter.

Her er kun lidet Arbejde og Tiderne ere haarde for Mange, men for dem, som trofast opfylde sine Pligter, aabner Herren altid en Udvej. Broder C. D. Fjeldstedts Besøg her i Konferencen har glædet os meget; og hans faderlige Raad og Lærdomme ere blevne modtagne med taknemmelige Hjerter af de Hellige overalt i Konferencen.

Med venlig Hilsen fra Brødrene og de Hellige, tegner jeg mig

Deres ydmyge Broder og Med-
arbejder i Kristo

R. Mikkelsen.

Kristi Død og Opstandelse.

(Fortfat fra Side 159.)

Det foregivne Tyveri af Kristi Legeme var Jødernes eneste Paastand, som de benyttede sig af som Marsag til, at Legemet forsvandt af Graven, og til at kortforklare hans Opstandelse. Deres tidligste Bøger indeholdt ikke nogen anden Paastand. Beviserne imod dem vare for mange. Deres Fortælling svarede ikke til deres Listighed; men Omstændighederne forbrede, at de maatte gribe til noget, selv om det var aldrig saa taabeligt, for at tilintetgjøre, hvis det var mueligt, den Virkning, som den herlige Sandhed, at Jesus var opstanden, vilde have paa Folket. Den tomme Grav var en Hemmelighed, og bragte dem i dyb For-

bauselse. Midt i denne Forvirring var det, at de lavede denne Fortælling, som de bekendtgjorde, uden at beregne dens Ugrundethed og Selvmodsigelse.

I alle de Ordstrid, som Farisæerne havde med Disciplene, fremsførte de aldrig nogen Bestyldning om Bedrageri eller Tyveri, endstjændt Apostlene med Frimodighed erklærede, at Jesus var opstanden. Først blev Peter og Johannes bragt op for det jødiske Højraad, og siden blende alle Apostlene to Gange bragte op for det. Det er i højeste Grad forbausende, at de jødiske Eldste ved disse Lejligheder vare aldeles taus lige over for disse Mænd, som de bestyldte for-

Bedrageriet. Hvorfor beviste de ikke lige der, at Apostlene vare skyldige? Havde de ikke tilbørlig Bevis for Bedrageriet, hvis saadant var begaaet? Hvorfor indstævnedes de ikke Soldaterne, til at bevidne Sandheden af den Historie, som Kristi Fjender havde fortalt? Hvorfor frembragte de intet Vidnesbyrd, for at modbevise det bestemte Vidnesbyrd, som Apostlene afslagde? Hvorfor vilde de ikke gaa ind paa en Undersøgelse, naar Apostlene tilbød det? Hvorfor blev Sagen saaledes tilladt at dø hen, uden at blive bevisliggjort, at Apostlene virkelig havde stjålet hans Legeme?

Men dette er ikke alt. Samael, en Lovkyndig, raadede dem til at lade Sagen beroe. Han sagde: „Holder I eder fra disse Mennesker, og lader dem fare, thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det forstyrret, men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader I eder ikke befinde som de, der endog ville stride mod Gud.“

Dersom han havde haft den mindste tiltro til Soldaternes Historie, hvorledes var det da uueligt for ham, at puste at skjule Bedrageriet, og yttre et Ord om, at der kunde være en Mulighed for, at det kunde være Guds Gjerning? Og det er endnu mere underligt, at hele det jødiske Raad vilde lytte til en saadan Fornæring. Dersom de havde haft noget tydeligt Bevis til deres Raadighed, vilde de ikke overladt hele den jødiske og romerske Befolkning til at blive bedraget, og deres egen Karakter til at blive besjæmmet.

Det Faktum, at det jødiske Raad ikke befattede sig med Sagen, giver en Indrømmelse, at noget særdeles vigtigt var handlet, som Tiden alene var i Stand til at aabenbare i sit sande Lys. Det var i Virkeligheden en Indrømmelse, at Jesus uueligt var opstanden.

Der er ikke det mindste Bevis imod Jesu Opstandelse. Det er med dette ligesom andre himmelske Sandheder, det er ikke modbevist uden ved blotte Paa-stande. Disciplenes Beretning maa derfor være Sandhed. De bevidnede, at to af dem, som om Morgenen tidlig gik til Graven, saa en Engel, der havde væltet Stenen fra Graven og jød paa den, og bød dem at komme og se Stedet hvor Herren havde lagt. Han fortalte dem, at Jesus var opstanden, og at de skulde gaa og fortælle hans andre Disciple det. Nogle af dem ledte efter Jesu Legeme; men fandt kun Ligklæderne. De bevidnede, at han aabenbarede sig for dem ved forskellige Lejligheder, baade naar de vare alene, og naar de vare samlede, og ved en Lejlighed aabenbarede han sig for mere end fem Hundrede Brødre paa en Gang; at han anvendte den største Forsigtighed i at overbevise dem om, at det virkelig var ham, og at han tilsidst førte dem ud paa Landet til Bethanien, hvor han skildtes fra dem og opfoer til Himmelen.

Saaledes lyder den usmykkede Beretning, om den herligste Begivenhed, som nogensinde har tildraget sig i Guds Univers. Fjend hans Opstandelse kan blive bevisliggjort at være ugrundet, maa hele hans Livs Historie, som ikke er i Modstrid til hans Benner Vidnesbyrd alene, men ogsaa til hedenste Forfattere blive bevist at være sabelagtig. Vidnesbyrdet, som Kristi Benner havde efterladt, bærer ikke mindste Spor af at være skrevet med nogen Overenskomst, men bærer Præg af Ærlighed og Sandhed.

Evangelierne viser, at Disciplene vare vantro paa Kristi Opstandelse, da de først hørte derom, og de vilde derfor ikke antage tvivlsomme Vidnesbyrd. De kunde ikke være sejtagne, og det er umueligt, at de vilde bedrage Andre. Det er umueligt

at over fem Hundrede Personer, som Jesus aabenbarede sig for, kunde blive overtalte til at bevidne, at de havde set og samtalt med Kristus, eller indgaa paa at fortælle en Usandhed og det ikke alene uden Bespenning, men under Forsagelsen af alle Interesser og Farer og selv Døden.

Det varede ikke længe, førend Virkeligheden om Jesu Opstandelse blev bekendtgjort, ejheller valgte Apostlene et affides liggende Sted til at offentliggjøre det paa; om de havde, vilde man kun have fattet Mistanke dertil, men de vidnede derom fra den Dag, han opstod. En af dem holdt en offentlig Tale paa Pinksfesten til en blandet Mængde, hvori han vidner derom, og det samme Vidnesbyrd blev givet to Gange af alle Apostlene for Højraadet, og det tilmed i Jerusalem, hvor alle Tildragelserne var foregaaet og i Nærværelse af dem, som vare mest interesserede i at opdage Usandheden. Deres Vidnesbyrd blev givet, ikke alene for private, men offentlige Personer: For Magistrater, Filosofer og Rabbiner; for Kelter, Lovkyndige og Folk, som vare dygtige i at examinere Vidner.

Disciplenes Fremgangsmaade efter Jesu Opstandelse viste paa det bestemteste, at de vare aldeles sikre paa, at Jesus var virkelig opstanden. For det første vistest der en mærkelig Forandring hos dem fra Frygt til Uforsærdethed. Personlig Sikkerhed var ikke længere nogen

Dpgave; og Fare og Død havde tabt sine Rædsler.

Deres Følelser hævede sig fra den dybeste Undertrykkelse til den højeste Tilfredshed og Triumf. Hvem af dem forsagede i Farer eller ophørte at glæde sig i Forsølgelser?

I Stedet for at foretrække en jordist Herlighed og stræbe efter dens Ære, ansaa de alt dette som intet, og søgte alene at blive ansete værdige, til at erholde en Plads i det himmelske Rige hos deres Herre og Mester, af hvis Herlighed de ved Synet af Jesu opstandne Legeme havde haft en lille Forsmag.

Inten Ting uden den fuldkomne Overbewisning kunde opholde dem gjennem alt det, de havde til at gennemgaa. De bleve bespottede, forfulgte og maatte lide Døden; de bleve mishandlede, plagede og forsæstede; de bleve stenede, fængslede og slagne med Sværdet; pinte og kastede for vilde Dyr; men hvem af dem fornægtede sit Vidnesbyrd, at Jesus var opstanden.

En fuldkommen Overbewisning, foraarjaget ved tydelige og umiskjendelige Vidnesbyrd, kunde alene give dem Mod til at udsøre det Arbejde, som de vare bestiktede; men midt i alle Besværligheder og Farer, og omgivet af ukjendte Vanskeligheder, forsagede de ikke i deres Hjerter og deres Hænder sank ikke.

Juv. Inst.

— Intet Medlem af det japanesiske Aristokrati anser sig for at være nogen virkelig Aristokrat, medmindre han kan følge sin Families Nedstamning 6—700 Aar tilbage.

Blandinger.

Jordstjælv i SydEuropa. Paris, den 23de Februar. Imorges tidlig mellem Kl. 5 og 8 har der fundet flere Jordstjæp Sted i Toulon, Cannes, Avignon, Nizza, Besseges og andre Steder i Provence. I Nizza styrtebe et Hus sammen, og 3 Personer begravedes under Ruinerne; af flere Huse bortredes Tagene. I Mentona skulle flere Personer være blevne dræbte. Jernbanetraffiken er suspenderet, da Tunnelerne først maa undersøges.

Milano, den 23de Februar. Imorges Kl. 6 $\frac{1}{4}$ sporedes et bølgeformigt Jordstjæp, der ogsaa mærkedes i Livorno; det varede i 12 Sekunder; der skete ingen Skade.

Rom, den 23de Februar. I Turin, Genua, Agni, Pavia, Savona og hele Provinusen Pavia har der fundet hæftige Jordrystelser Sted, hæftigst i Genua og Savona, i hvilken sidste By flere Huse styrtebe sammen, og 11 Personer dræbtes.

Rom, den 23de Februar. I Casale mærkedes imorges Kl. 6,20 en hæftig, bølgeformig Jordrystelse, der varede i 10 Sekunder; kort efter mærkedes atter en Jordrystelse, der strakte sig over hele Arondissemnet. I Alexandria sporedes ogsaa 2 lettere Jordstjæp.

Nizza, 25de Februar. Her er 2 af Byens Indbyggere omkomne ved Jordrystelserne, og omtrent 10 er kvæstede. Henimod 60 Huse er ubeboelige. Mange Fremmede forlader Nizza. I Mentona, hvor adskillige Huse er styrtebe sammen og mange saa ødelagte, at man har maattet rømme dem, er flere Mennesker blevne kvæstede, men ingen dræbte. I Cannes har man mærket 2 nye Jordrystelser, som dog ikke har anrettet Skade.

— Ifølge en nylig udkommen Statistikk er der i Italien 47 Indvaanere af 100, der hverken kunne læse eller skrive. Af 100 i Mæret 1885 sluttede Ægtefæder kunde i 55 Tilfælde hverken Bruden eller Brudgommen skrive deres Navn. Størst er Uvidenheden i saa Henseende i Kalabrien, Sicilien og Sardinien, hvor Procentantallet stiger til 70! I de øvrige europæiske Lande er Antallet af dem, der ikke kunne læse og skrive, i Ungarn 50 pCt., i Østerrig 38, i Belgien 17, i Frankrig 14, i Holland 12, i Sveits 2 og i Tyskland 1 pCt.

— I den sydligere Del af Staten Virginia i Amerika havde man i længere Tid, især om Natten, hørt en stærk underjordisk Larm. Årsagen hertil er uylig bleven bekendt, idet man har opdaget at der paa Toppen af et Bjerg i Dalen ugli har dannet sig et Krater, fra hvilket der stiger Damp op og kastes Sten frem. Man mener, at disse vulkaniske Udbrud staa i Forbindelse med de Jordrystelser, der have hjemstøgt Sydstaterne i den sidste Tid.

— Blodets Hurtighed i Menneskelegemet udgjør 621 Fod i Minuttet, saaledes tilbagelægger det i en Time noget over 1 $\frac{1}{2}$ Mil. I et Døgn løber det 37 $\frac{1}{2}$ Mil, og paa et Aar den lange Vej af 13,687 Mil. Kunde man antage, at et og samme Blodlegeme hos et Menneske paa 70 Aar havde vandret gennem Karrene ligesaa Jødsjelen af, vilde dette saaledes have tilbagelagt en Vane af ikke mindre end 958,125 Mil eller omtrent 3 Gange saa langt som Maanens Vej omkring Jorden.

— En Digter — som Tennyson — kan paa et Axt Papir skrive et Rim, som bringer ind 50,000 Dollars; det er Geni. Jay Gould kan paa en Papirstump gjøre nogle Pennestrog og gjøre den værd en halv Million; det er Kapital. Regjeringen kan tage lidt Guld og stemple derpaa „en Ørn“ og «twenty dollars»; det er Penge. En Uhrmager kan af 50 Dollars Værdi i Materiale gjøre et Uhr, værd 100 Dollars; det er Kunstfærdighed. En Kjøbmand kan sælge 75 Cents Værdi for en Dollar; det er Forretning. En Dame kan kjøbe sig en god Kaabe for 25 Dollars, men foretrækker at tage en til 50; det er Naragtighed. En Grøfste-graver kan arbejde 10 à 12 Timer og stusse ud tre à fire Tons Jord for en Dollar; det er Arbejde!

— Følgerne af Nutidens saakaldte Kristendom (Sæterismen):

En Præst kom handelsesvis ind i et Hus, hvis Forhold til Menigheden han ikke kjendte paa det allernærmeste. I Samtalens Løb spurgte han Manden, hvilken Kirke, han plejede at besøge. Manden fortalte, at han havde tilhørt en bestemt Kirke, men han og andre kunde ikke rigtig enes med Flertallet af de andre Menighedslemmer, og derfor gif de ud af Menigheden. „Saa opbygger De Dem sammen med disse Benner!“ sagde Præsten. „Na nej, gjør ikke det heller. Jeg fandt, at jeg i enkelte Ting ikke kunde dele deres Synsmaade, og saa gif jeg ud.“ Saaledes? Da formoder jeg, at De og Deres Hustru dyrker Gud sammen hjemme?“ „Vel — ikke ganske. Vore Synsmaader stemmer ikke rigtig heller, og saa dyrker hun Gud i hint Hjørne af Værelset og jeg i dette.

Dødsfald. Johanne Marie Müller født Jensen afgik ved Døden den 14de December 1886 i Logen. Hun var født i Ørritslev paa Fyen den 14de Februar 1869, emigrerede til Utah 1885 og ægtede S. C. Müller den 2den Oktober 1886. Hun var en ydmyg og god Kvinde og døde i Troen paa Evangeliet.

Kirsten Anderfen (Studsgaard) født Nielsen Søndergaard afgik ved Døden den 31te December 1886 i Hyrum, Cache Co, Utah. Hun blev født den 17de September 1820 i Lønnerby Sogn, Thisted Amt, blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i 1856, og emigrerede til Utah 1862. Hun døde med fuld Tro paa Evangeliet og Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Uddrag af John L. Caine's Argument	161	Korrespondance	169
Bibelens Historie	166	Kristi Død og Opstandelse	172
Redaktionsbemærkninger:		Blandinger	175
Sandhedens Fiender	168	Dødsfald	176

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. C. Slygare, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

F. C. Bording's Bogtrykkeri ved B. Petersen.